

Mikä ihmeen ”yksi”?

Sana hallussa, sp 3.6.2007

K.P.Yohannan: What's the "One Thing" ?

Kaksi ihmistä tuli Jeesuksen luo ja molemmilla oli vakava hengellinen ongelma. Toinen heistä löysi elämän, mutta toinen kadotti sen. Mikä oikein meni vikaan tässä sielunhoitotapahtumassa?

Toinen oli rikas ja nuori yläluokan jäsen, joka lähestyi Jeesusta sydämensä kaikkein polttavimman kysymyksen kanssa: *"Mitä minun pitää tehdä, hyvä opettaja, että perisin iankaikkisen elämän?" (Luuk.18:18).*

Hän ei ollut nostattamassa mitään uskonnollista kiistaa, kuten monet muut tekivät. Hän halusi rehellisesti tietää. Kun Jeesus sitten luetteli viisi kohtaa kymmenestä käskystä, nuori mies vastasi, että hän oli täydellisesti noudattanut noita käskyjä. Kristus ei tuominnut häntä siitä, että hän piti itseään virheettömänä Jumalan edessä, vaan yksinkertaisesti sanoi: *"Yksi sinulta vielä on tekemättä. Myy kaikki, mitä sinulla on, ja jaa rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua." (Luuk.18:22).*

Toinen miehistä oli myös rikas, mutta hän oli päässyt vaurastumaan häpeällisesti toisia huijaamalla. Sakkeuksen tiedettiin olevan täysi roisto. Kun Jeesus tuli hänen kotiinsa, hän ei edes yrittänyt vakuuttaa Jeesukselle, että olisi koskaan pitänyt yhtään käskyä.

Jeesus ei sanonut miehelle mitään toisille antamisesta, talonsa myymisestä ja varojensa jakamisesta pois. Ihmeellistä kyllä Sakkeus teki ihan omasta aloitteestaan päätöksen antaa puolet omaisuudestaan köyhille ja palauttaa nelinkertaisesti niille, joilta oli huijannut jotakin.

Mikä sai Sakkeuksen toimimaan niin eri tavalla kuin toimi rikas yläluokan nuorukainen?

Kun Sakkeus kohtasi Kristuksen, hän näki että tämän persoonassa oli - varmuudella ja täydellisesti - kaikki mitä hän ikinä tarvitsisi elämäänsä varten niin maan päällä kuin iankaikkisuudessakin. Sen vuoksi hän mietti itsekseen: "Jos minulla on hänet, koko universumi on minun. Voin huoletta antaa pois tavarani".

Nuori yläluokan kaveri näki Jeesuksessa vain köyhän matkasaarnaajan, joka eli kädestä suuhun. Häntä pelotti ajatus omaisuutensa jakamisesta, koska hän ei nähnyt, mitkä valtavat rikkaudet odottivat häntä Kristuksessa, jos hän lähtisi tätä seuraamaan.

Uskovat tekevät usein saman virheen kuin tuo rikas nuorukainen. He haluavat kyllä seurata Kristusta ja kokea hänen yltäkylläisen elämänsä, mutta heidän on vaikea luopua jostakin, joka on taannut heille turvallisen elämän.

Uskon, että Herra etsii elämästämme juuri tarkalleen sitä yhtä asiaa, mihin me takerrumme niin tiukasti haluamatta luopua siitä. Se voi olla mikä tahansa: meidän vahvuutemme, lahjamme tai kykymme, meidän koulutuksemme, meidän ammattitaitomme, meidän vuosia pitkä kokemuksemme uskovana elämisestä, se hyvä todistus tai maine jonka olemme onnistuneet luomaan, meidän menestyksemme hengellisessä työssä tai meidän aivan erinomainen tarkkanäköisyytemme ja muu armoituksemme.

Uuden Testamentin viimeisessä kirjassa, Ilmestyskirjassa, me tapaamme ryhmän ihmisiä

Laodikean seurakunnassa, jotka olivat vakuuttuneita siitä, että he olivat rikkaita eikä heiltä puuttunut mitään. Mutta Herra paljasti heille, että he olivatkin surkeita, sääliittäviä ja köyhiä, sokeita ja alastomia. Miksi Herra oli sitä mieltä, että heiltä puuttui kaikki? Se johtui siitä, että heistä oli tullut niin itseriittoisia, että se esti heitä kokemasta aitoa Kristus-elämää.

Niin kauan kuin me takerrumme siihen yhteen asiaan, johon luotamme, emme voi koskaan täydellisesti antautua Kristukselle. Sen seurauksena tulee aina olemaan määrätty välimatka Herran ja meidän välillämme. Sellainen läheisyyden puute johtaa meidän puoleltamme turhautumiseen ja masentumiseen. Sen lisäksi tuo yksi asia on alituisesti patoamassa niitä elävän veden virtoja, jotka muuten voisivat virrata vapaasti kauttamme toisten hyväksi.

Kuinka me voimme tunnistaa sen "yhden" asian, mikä meiltä puuttuu? Tulemme tuntemaan sen siitä masennuksesta, kireydestä, katkeruudesta, turhautumisesta ja harmistumisesta, mikä täyttää meidän sydämemme tai purkautuu ulos meidän suustamme tilanteissa, jolloin ihmiset ymmärtävät meidät väärin tai eivät kohtele meitä yhtä suopeasti kuin odotimme.

Ymmärräthän, että jos ne rikkaudet, joita meillä on sydämessä, ovat todella Herran antamia, mikään ympärillä raivoava myrsky ei voi aiheuttaa meille suurempaa häiriötä. Amy Carmichael kirjoitti kerran: "Kuppi, joka on piripintaan täynnä makeaa vettä ei voi läikäyttää ympärilleen tippaakaan kitkerää vettä vaikka sitä vähän tönäistäisiinkin" (lainaus Aryn kirjasta "Jos").

Kuten tapahtui rikkaan nuorukaisen tapauksessa, Herran tulee meidänkin kohdallamme armonsa kautta avata meidän silmämme näkemään, mikä "yksi" meiltä oikein puuttuu. Joskus on niin, että mikään määrä saarnaamista tai kehottamista ei voi sitä saada aikaan.

Tulemmeko vapaiksi itseriittoisuudesta heti, kun olemme luovuttaneet sen "yhden" asian Herralle? Kyllä - kunhan emme valitse jotakin muuta sen tilalle!

Vaara, että teemme niin, tulee sitä suuremmaksi mitä vahvemmiksi tulemme kokemuksien, saavutusten ja tietomme kautta. Ussiasta tuli kuningas, kun hän oli 16-vuotias. Siihen aikaan hän oli kokonaan riippuvainen Herrasta. Mutta kun hän tuli vanhemmaksi ja vahvemmaksi, hänestä tuli itseriittoinen ja *Ussia ylpistyi ja alkoi tehdä syntiä (2.Aik.26:16)*.

Uskon, että Herra haluaa meidänkin elävän jatkuvasti sellaista elämää, että olemme itsessämme avuttomia emmekä luota mihinkään, mitä hän on antanut meille.

Elämä, joka on täynnä iloa ja Herran esteettömästi virtaavan läsnäolon kyllästä, merkitsee jatkuvaa särkyneisyyttä ja itseriittoisuuden hylkäämistä.

K.P.Yohannan © 2007

Alkuperäisen artikkelin lähteenä on käytetty verkkosivustoa www.gfa.org Julkaistu luvalla. Copyright © Gospel for Asia, 1800 Golden Trail Court, Carrollton, Texas 75006 USA.